

tiếng hỏi chàng thanh niên tài xế bằng tiếng Anh:

- Còn bao xa nữa mới đến nơi?

Hắn lắc đầu tỏ ý không hiểu câu nói của nàng. Nàng lại hỏi tiếng Nga với hắn. Hắn hiểu mập mờ nên trả lời nàng một câu tràng giang đại hải bằng tiếng Phần Lan, Lyly không hiểu gì nên chỉ biết lắc đầu cười. Chàng ta cũng cười, giọng cười thật vô tư.

Người Phần Lan có gương mặt khác biệt với dân Pháp, Đức, Ý, Thụy Sĩ v.v... Họ thường tóc vàng, mắt xanh. Chàng thanh niên này tuổi khoảng 20, có đôi mắt đẹp như màu xanh của biển, cái miệng thật có duyên, cười nói líu lo với Lyly, mặc dù chàng ta cũng biết nàng không hiểu gì.

Xe rời thành phố xa lắm rồi và đi về miệt rừng, hai bên đường là rừng cây san sát không thấy ánh mắt trời, khiến Lyly có cảm tưởng như trời đã chiều mà mình vẫn chưa đến nơi, trong bụng bắt đầu lo. Nàng lại lên tiếng hỏi chàng thanh niên. Nhưng câu trả lời của chàng ta chỉ là nụ cười trừ.

Ngôn ngữ bất đồng quả là một vấn đề nan giải và khó chịu. Nhắm mình có lo lắng thắc mắc cũng chẳng giải quyết được gì, Lyly tựa lưng nơi thành cửa, mắt lim dim, mặt tỉnh cho tài xế đưa đến đâu.

Khoảng một giờ sau xe chạy vào một trại cưa. Trại khá lớn. Trong trại, ngoài sân, chắt từng đồng cây to đốn từ rừng chuyển về, nhưng vắng teo không người.

Cạnh trại có một căn nhà nhỏ. Xe dừng trước gian nhà đó. Chàng thanh niên mở cửa cho Lyly xuống, rồi leo lên xe rồ máy chạy đi, quên cả chào từ giả! Có lẽ chàng ta đã trễ giờ hẹn với ai đó nên mới hấp tấp ra đi sau khi nhìn đồng hồ nơi tay.

Đứng trước khung cảnh gần như hoang vu Lyly cảm nghe

sợ hãi, đôi chân ngập ngừng bước đến thềm cửa của gian nhà và ngần ngại một lúc nàng mới gõ cửa. Nàng gõ hai ba lượt vẫn không nghe có người lên tiếng, y như mái nhà vô chủ.

Lòng càng kinh động, Lyly đập cửa gọi lớn. Trong nhà vắng lặng như tờ. Thình lình nàng nghe có tiếng xe chạy tới. Nàng mừng rỡ quay đầu nhìn ra sân, thấy một người đàn ông và một người đàn bà vào tuổi trung niên từ trong xen du lịch hối hả mở cửa bước ra. Cả hai hấp tấp đi tới bắt tay chào nàng. Người đàn bà liền hỏi bằng tiếng Anh:

- Xin lỗi, cô đến tìm chúng tôi có điều chi?

Lyly có hơi ngạc nhiên về câu hỏi của bà ta, song nàng vẫn đáp một cách tự nhiên:

- Tôi muốn mua cá lia thia. Một ông cụ ở chợ Helsinki đưa tôi đến đây lấy cá. Phải chăng quý vị là người giao cá cho tôi?

Cả hai mỉm cười gật đầu và mời nàng vào nhà. Người đàn ông bước tới trước mở cửa, vừa nói:

- Xin lỗi về câu hỏi của vợ tôi khi nãy. Chúng tôi chỉ muốn cô xác định để không lầm lẫn kẻ khác.

Lyly mỉm cười:

- Ông bà xử sự rất đúng.

Người đàn bà hỏi Lyly:

- Ông già bán cá đưa cô đến đây rồi bỏ đi ngay hay sao?

- Không! Một thanh niên trẻ tuổi lái xe camion đưa tôi đến đây, rồi quày quả đi ngay.

Người đàn bà liền hỏi chồng:

- Ai vậy? Anh biết không?

- Có lẽ thằng Roby.

Trả lời câu hỏi của vợ xong, người chồng lại lên tiếng xin lỗi với Lyly:

- Tha lỗi chúng tôi đã đến đây trễ khiến cô phải chờ đợi và lo sợ.

Lyly lắc đầu kèm với nụ cười:

- Tôi vừa mới đến là ông bà về tới.

Sự thật nàng đứng chờ khoảng năm mười phút. Thời gian tuy ngắn, mà trong lòng hoang mang lo sợ, nên năm mười phút ấy Lyly có cảm tưởng như lâu lắm.

Người vợ vụt cười nói:

- Trên đường đến đây chúng tôi không gặp xe camion trở ra, thì chắc là cô không phải mới tới. Chúng tôi quả thật có lỗi với cô. Bây giờ đã quá giờ trưa, chắc cô đói bụng?

Hai vợ chồng chỉ nhà nói tiếng Anh rất thông thạo, lại lại thêm chuyện trò vui vẻ cởi mở, Lyly hoan hỉ trong lòng. Nàng cười tươi nói:

- Quả thật tôi rất đói bụng.

- Nếu thế tôi xin phép vào nhà bếp hâm nóng thức ăn, trong khi chồng tôi bày bàn. Cô cần lau rửa xin theo tôi.

Lyly không từ chối, theo nữ chủ đến phòng tắm. Nàng cần xối nước lên mặt cho tươi tỉnh, chỉ vì đêm qua ngủ ít, trong người ngầy ngật buồn ngủ.

Khi nàng từ phòng tắm đi ra đã thấy hai vợ chồng chủ nhà đứng chờ nàng nơi bàn ăn. Nhà này tuy không rộng lớn, nhưng các phòng ngăn nắp và đầy đủ tiện nghi, trình bày mỹ thuật. Chúng tỏ chủ nhân thuộc vào hạng trung lưu.

Món ăn là thịt thỏ hầm rượu đỏ, ăn với khoai luộc. Mỗi người còn có đĩa salade và thổi bánh bì. Một bữa ăn thường,

không có gì là trọng đại, song Lyly ăn rất ngon miệng.

Nữ chủ nhân tâm sự:

- Chúng tôi ở miệt rừng, thường phải ăn thịt thỏ hơn các loại thịt khác. Sáng nay tôi đi chợ trong làng có mua được ít đồ biển để mời cô chiều nay. Cũng vì ghé chợ hơi lâu mà khiến cô phải chờ đợi.

Lyly không ngờ hai vợ chồng người này tiếp đãi nàng ăn, cần như thế. Nàng cảm kích nói:

- Cám ơn sự hiếu khách của ông bà. Sự thật tôi ăn uống dễ dãi, thịt thú rừng rất ngon. Ông bà cực lòng vì tôi quả không đáng.

Người chồng nói:

- Đón tiếp cô là bổn phận chúng tôi mà.

Nghe người chồng nói thế, Lyly liền hỏi:

- Ông có biết chương trình của tôi ra sao không?

Ăn xong cô phải thay đổi y phục để tôi chụp hình làm giấy tờ cho cô. Tối nay cô sẽ theo đoàn thợ Nga vượt biên giới.

Thấy nàng có vẻ mờ mịt không hiểu, người vợ giải thích thêm:

- Phần Lan đất rộng, dân ít, thợ làm rừng thiếu, nên chính phủ nước tôi cho phép dân Nga vùng cận biên giới được qua Phần Lan làm nghề đốn cây bên này. Họ đi đi về về mỗi ngày. Cũng vì thế mà sự kiểm soát của hai biên không chặt chẽ. Tối nay sau bữa ăn, cô nhập với đoàn thợ đốn rừng trở về làng họ. Tức là cô sẽ vượt biên qua Nga.

- Từ đây qua biên giới có xa lắm không?

- Nhà chúng tôi rất lân cận biên giới. Qua khỏi khu rừng này là làng Vybourg của Nga rồi. Từ làng này đi đến Leningrad

không xa lắm.

- Ông bà có đi cùng với...

Người chồng không chờ Lyly dứt câu, đáp ngay câu hỏi dở chừng của nàng:

- Chúng tôi chỉ có bốn phận tiếp đón cô trên đất Phần Lan và làm thủ tục cần thiết cho cô tới nay vượt biên. Chúng tôi không biết gì hơn.

Lyly trầm nghĩ, CIA đã dọn sẵn con đường cho nàng đi. Người của họ tự động kiếm nàng. Nàng cứ đi theo con đường họ vạch sẵn, không cần biết trước cho một xác.

Nghĩ như thế nên nàng không hỏi chuyện mình nữa. Nàng hỏi thăm về dân tình Phần Lan. Hai vợ chồng thay phiên kể nàng nghe điều nọ việc kia rất lý thú. Người vợ nói thêm:

- Người Phần Lan sống gần biên giới đều nói được tiếng Nga. Và lại dân Phần Lan và dân Nga gốc trắng cùng một gốc mà ra, ngôn ngữ cũng có một số chữ giống. Ví như tiếng Pháp, tiếng Anh vậy.

Lyly nói:

- Tôi chưa đến vùng này, nhưng tôi cũng đã viếng một số thắng cảnh đẹp của Phần Lan trong lần du lịch trước. Ví như vùng Savonlina có cái đẹp tuyệt vời của hồ và đảo. Thú vị nhất là lấy du thuyền đi từ tỉnh nọ đến tỉnh kia trên giong hồ êm ả, giữa vùng trời nước thơ mộng...

Nghe nàng nói người chồng tỏ vẻ ngưỡng mộ:

- Cô rành nước tôi có lẽ hơn cả chúng tôi.

Lyly mỉm cười:

- Tôi rất thích chu du thế giới, xem cho hết cái đẹp của vũ trụ, nhìn tận tường những thành quách lâu đài của người xưa.

Nơi nào tôi cũng muốn đặt chân tới dù phải trả một giá thật đắt là sinh mạng.

Nàng muốn nói đến nghề hiểm nguy của mình. Chủ nhà cũng hiểu. Người chồng nhìn nàng bằng ánh mắt khâm phục. Song người vợ thở ra nhẹ như thăm tiếc rẻ, rồi bỗng nhiên bà ta hỏi:

- Cô là dân xứ nào?

Lyly đáp không đắn đo:

- Tôi là người Thái, sinh sống trên đất Suisse, lập gia đình với người Suisse.

Nàng nghĩ, nàng mang thông hành với cái tên Madame Dumas Charoen Saranya, không tiện nói gốc thật của mình, nhất là cái nghề của nàng càng nên giữ kín những gì không phải nói. Chẳng ngờ người đàn bà khi nghe nàng là người Thái, liền nói:

- Thú thật tôi không tưởng tượng là đàn bà Thái Lan đẹp như vậy. Hèn chi ai ai cũng thích đi du lịch Bangkok.

Lyly tiếc thềm đã không nói rõ mình là người Việt. Có lẽ trên thế giới khi nhắc đến hai tiếng Việt Nam người ta chỉ biết là một dân tộc hiếu chiến, thích làm chiến tranh. Chớ không ai biết được sự thật dân Việt là một dân cần cù hiền hòa, người đàn bà có cái đẹp thiên tiên tục nữ.

Sau bữa ăn nữ chủ trao cho Lyly bộ y phục cũ kỹ, loại y phục của dân Nga miền rừng, bảo nàng thay. Không hiểu do đâu mà bộ y phục nàng mặc vào thật vừa vặn. Người chồng tức tốc lấy máy ảnh chụp nàng một bức đứng tựa vách tường, rồi hấp tấp lấy xe ra đi.

Khoảng hai giờ sau ông ta trở lại cho Lyly giấy thông hành với cái tên Anna Chan Katavasov. Ông ta nói:

- Cô mang tên người Nga, gốc Mongole (Mông Cổ), sinh quán tại làng Krasnoïarsk. Tôi nghĩ dù họ có xét giấy tờ cô cũng không có gì đáng nghi ngờ.

Lyly trầm nghĩ: người này rất chu đáo và tỉ mỉ. Cho ta mang tên cô Nga gốc Tàu thật không sợ hở. Nhân viên CIA quả thật có khác!

Bỗng nhiên nàng nhớ đến Chef. Từ khi làm nhân viên CPQ, Chef đặt cho nàng cái tên LL12. Rồi mỗi lần công tác tên họ, thay đổi liên miên. Cái tên cúng cơm do cha mẹ nàng đặt chẳng bao giờ dùng đến.

Nghề của nàng phiêu lưu và bí hiểm như cái tên nàng mang! Chuyến đi này không rõ nàng còn thay tên đổi họ bao lần?

Thấy nàng trầm ngâm, chủ nhà lên tiếng:

- Nếu cô không còn gì thắc mắc, xin vào phòng tắm nằm nghỉ, nếu ngủ được càng hay. Vì tôi nghĩ, cô còn cuộc hành trình dài tối nay.

- Tôi còn một việc chưa giải quyết. Sáng nay tôi rời hotel không dự trữ đi luôn, nên hành lý giấy tờ tiền bạc còn để ở khách sạn Hyatt. Ông nhấm có thể đưa tôi về khách sạn được không?

- Bây giờ thì không kịp nữa. Và lại tôi tin người bảo cô rời khách sạn sáng nay đã dàn xếp vụ đó cho cô rồi. Phần cô, đến giờ lên đường cô không nên mang theo vật gì trong người, khiến họ nhìn ra cô là người của thế giới bên ngoài.

- Nếu thế thì tôi phải làm phiền ông bà giữ hộ mấy món nữ trang tôi đang đeo.

- Cả đồng hồ cô cũng cần lột ra.

Rồi như sợ nàng hiểu lầm, ông ta đính chính:

- Tuy đây với đó không xa, cùng một quả địa cầu, nhưng lại là hai thế giới khác nhau. Tôi buộc lòng phải giữ tất cả đồ vật của cô là... để bảo đảm an ninh cho cô. Xin cô an tâm! Chúng tôi sẽ hoàn lại cô chuyến về.

Lyly mỉm cười:

- Các thứ trên người tôi chẳng có giá trị gì. Tôi chỉ sợ làm phiền ông bà thôi. Tôi có lo nếu không có đồng hồ thì nhớ lúc cần không biết xem giờ ở đâu?

- Cô đừng lo việc này! Tôi nghĩ lúc cô cần xem giờ chắc cô phải có đồng hồ.

- Nếu thế tôi không điều gì lo âu nữa.

Nàng mỉm cười đứng lên đi vào phòng riêng, sau khi cởi mấy món nữ trang và đồng hồ đeo tay giao cho chủ nhân.

Quả thật Lyly vào đất Nga khỏe ru, không gặp trở ngại nào. Chiều đó ngồi trên xe camion chung với hơn 20 thợ rừng Nga về làng Vybourg, lính biên phòng hai nước chẳng khám xét hay nhìn một ai. Tài xế vốn là người Nga chỉ có việc đưa xấp thông hành của mọi người cho họ đóng dấu. Thế là xong! Xe chạy...

Lúc đến Vybourg tất cả hành khách đều xuống xe về nhà, Lyly còn đang ngơ ngác không biết mình đi đâu, thì người tài xế bảo nàng lên xe ngồi phía trước bên cạnh ông ta. Cuộc hành trình của nàng với người tài xế tiếp tục đến khoảng 10 giờ đêm thì tới Leningrad.

Thành phố này là thành phố thứ hai nổi tiếng của Liên Xô, sau Moscou, nhưng có thể nói đẹp và sang trọng hơn. Khi xưa mang tên Pétrograd, được đổi thành Leningrad, sau ngày